

k uskutečnění materiálního právního nároku expropriantova na vyvlastnění sloužícím.

Nss neshledal stížnosti důvodnými.

Zákon o stavebním ruchu z 11. března 1921 č. 100 Sb., o němž úřad I. stolice opřel své opatření, chce k stavebním účelům v § 1 označeným opatřiti staveniště vyvlastněním oněm stavebníkům, kterým je majitel dohodou nepostoupí. Jest tedy vyvlastnění vyloučeno v případě, když majitel staveniště ve smyslu § 1 cit. zák. je dobrovolně stavebníku postoupí tak, že tento s ním k účelu naznačenému může nakládati.

Není-li takové dohody, nenabude-li stavebník možnost dispozice se staveništěm dobrovolným výkupem, může nastati vyvlastnění.

Z těchto zásad plynoucích z ustanovení §§ 1, 4 a 5 podává se pro případ shora vylíčený, že úřad, když při řízení vyvlastňovacím úplná dohoda o postupu nebyla docílena, mohl po případě za účelem docílení úplné dohody řízení odročiti na krátkou dobu a když v době té nebylo prokázáno, že se dobrovolný výkup zdařil, měl dle § 5 cit. zák. v řízení vyvlastňovacím pokračovati a vydati vyvlastňovací nález.

Teprve, když tento nález by nabyl moci práva a náhrada byla zaplacená nebo náhrada nebo prozatímní jistota (§ 5) u knihovního soudu složena, mohl úřad dle odst. 2. Šu 7 cit. zák. vyvlastněný pozemek odevzdati v držení vyvlastniteli a učiniti ostatní opatření v tomto zák. předpise uvedená.

Z tohoto předpisu jde, že úřad k vyvlastnění příslušný jednak nemůže pozemek vyvlastniteli odevzdati, dokud vyvlastňovací nález nebyl vydán a nenabyl moci práva, jednak není povolán k působnosti tehdá, když staveniště dobrovolným výkupem dostalo se do dispozice stavebníkovy.

Když v tomto případě — jak nesporno — nález vyvlastňovací vydán nebyl, nelze shledati, že nař. rozhodnutí, potvrzující rozhodnutí zsp-é, odporuje zákonu.

Stížnost jeví se proto neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 2476.

Státní úředníci: Státní úředník nemá právního nároku na povýšení v určitém čase nebo pořadí.

(Nález ze dne 9. června 1923 č. 10.048).

Věc: Václav K. v J. proti ministerstvu financí o pořadí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím z 11. října 1921 min. financí zamítlo podání Václava K., finančního tajemníka v J., ze 14. května 1920, 2. července 1920 a 19. listopadu 1920, kterými se domáhal zařazení dle svého předválečného pořadí.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Stížnost vytýká, že úřad neuvážil, zda st-l neměl býti jmenován dle svého pořadí současně s kolegy C., P. — — — a že úřad nepřihlížel

vůbec k ustanovení § 6 min. nař. ze 17. srpna 1916 č. 263 ř. z., kterého se st-l ve své stížnosti dovolával. St-l tvrdí, že měl býti jmenován současně s prve jmenovanými úředníky, tedy 30. ledna 1918 a ne o den později. Neboť byla-li podmínkou tohoto jmenování kvalifikace velmi dobrá, že měla u něho vzhledem k tomu, že konal službu válečnou a nemohl proto kvalifikačně se svými kolegy konkurovati, dle § 6 cit. nař. tato velmi dobrá kvalifikace předpokládána.

Tyto okolnosti uplatňoval st-l v podstatě již v řízení správním.

Žal. úřad zaujal však stanovisko, že v případě st-lově je dle § 37 služ. pragmatiky pro stanovení pořadí rozhodným den jmenování.

Toto stanovisko žal. úřadu je správné.

Ustanovení § 49 služ. pragmat., které jedná o jmenování úředníků do vyšších hodnostních tříd, nezakládá nikterak pro úředníka nárok na jmenování v určitém čase nebo v určitém pořadí, ba naopak praví, že pro povýšení jsou rozhodné zvláštní způsobilost pro příslušné místo, schopnost, upotřebitelnost a důvěryhodnost, to jest ponechává uváze orgánu jmenování provádějícímu, zda a pokud ten který úředník pro vyšší místo služební se hodí a tudíž i, zda má býti jmenován čili nic.

Není tudíž dle zákona právního nároku na jmenování.

Není-li však právního nároku na povýšení v určitém čase neb v určitém pořadí, nelze seznati porušení subj. práv st-le v tom, že nebyl jmenován současně se svými kolegy již 30. ledna 1918, nýbrž teprve 31. ledna 1918; nebylo tudíž také důvodu, aby se úřad zabýval ustanovením nařízení ze 17. srpna 1916 č. 263 ř. z., resp. § 6 tohoto nařízení, jehož se st-l k podpoře svého názoru dovolával.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2477.

Spolkové právo. — Řízení před nss-em: I. * Nestáčí k zániku existence spolku jednou pravoplatně ustaveného oznámení jeho funkcionářů, že spolek se rozešel bez usnesení valné hromady, jestliže podle stanov náleží valné hromadě usnášeti se o rozchodu. — II. * Jednotliví členové spolku, jehož další existence byla úřadem takto popřena, jsou legitimováni ke stížnosti do tohoto výroku.

(Nález ze dne 12. června 1923 č. 7560.)

V ě c: Jan K. a Emanuel J. v Praze (adv. Dr. Jos. Choc z Prahy) proti ministerstvu vnitra (min. taj. Dr. Václav Dusil) stran rozchodu spolku Ú. D. v Praze.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 30. srpna 1921 vzal žal. úřad na vědomí utvoření spolku Ú. D. v Praze k přihlášce podané Emanuelem J., V. Š. a Karlem Č. na základě předložených stanov, o čemž byl Emanuel J. zpraven výměrem zsp-é z 12. září 1921 s tím, že tato nezakazuje podle zákona z 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z. utvoření spolku toho, dle stanov nepolitického . . . . .